

FÁZISKÉSÉSBEN

már semmi büszkeség
csak kárvallás
hosszú a veszteséglista
s hibáid nélkülözhetetlenek
– megannyi vízum a múltba –
magamat azonban hiába keresem
féltékeny tekintetedben
a lényeg valahogy mindig kívül esik
örökös fáziskésében vagy
de eljön majd az ideje – minek is? –
hogyan a horogra akadjanak
a megcsalt tegnapok...
a legtitkosabb helyeken
(mint a kulcs a lábtörlő alatt)
révült tekintetű emlékekre lelsz
ó azok a tolvaj délutánok
kezelhetetlenek...
ha legalább visszakövetelhetném
ami sosem volt az enyém
a múlt már csak haldoklik bennünk
de az időt hiába simítja ki a szél
– harapásod nyoma még ma is
bennem nyüszít

NE ADJ ELŐNYT

sok mindent kimosott belőlünk az idő
és meghalni is lett volna hely s alkalom elégszer
martalékká lettek a megszakított félálmodok
feketére perzselődtek a nyírfaligetek
kapualjak sem leskelődnek utánunk

s már tudod: semmit sem érdemes
kidobni – elgurul úgylis...
kitörölni készülsz magadat közülünk
de lehet-e a múltba néző szemet lezárni
ha újra és újra idelopod a száműzött emlékeket
ne halj meg most nem szabad
kacér ringyóké már a part
s ha nem is tudnál velük mit kezdeni
ne adj előnyt Istennek ha véled
még egyszer kő-papír-ollót játszik

MÉLYSÉG

kezemet szorongatva ismerted be:
nem az vagy akinek hitted magad
akkor már eleven sebként éltél
de kapaszkodtál görcsösen s próbáltad
legyűrni a beteg test impotenciáját
az ismeretlent tanultad újra
hogyan maradjon mi benned törvény
s mert minden egész egyszer eltörik
az anyag terrorja legyőzött mégis
és eljutottál oda ahol már nem kapkod
menetrend után a kéz s a magad foglyaként
hajoltál vissza egy múlton túli múltba

EGYSZER

egyszer kikölcsönöztelek magamnak
ideiglenes voltál azt hittem
s hogy az így szerzett nyugalom
majd új álomba forgat
de benned semmi tapintat nem maradt
érzéketlennek mondtál és öklöddel

verted vadul a mellemet
nem tudtam mit akarsz
hiszen az öröm már úgyis megkopott
jobb lett volna meghúzni magad
s nem rám várni éhesen
de azt hitted áttelel a remény
s hogy folytathatjuk még bárhol
bárhogyan csak amikor azon a hajnalon
az ajtót nem én nyitottam ki értetted meg:
hiba volt bíznod s nekem már
nincs veled több történetem
s ha igazat hazudtam is azon
a régi érettségi banketten
akkor se higgy nekem többé sosem
mert nem kezdődik új reggel
és nem bújok hozzád
hogymasszírozd fájós kobakom
már nem vagy itt velem
add fel hát csacska tervedet hisz kitöröllek
majd úgyis mint néha a verseket